



Бољшевиково траже

БЕОГРАД, СУБОТА 11 АПРИЛ 1942

БР. 20 — ГОД. II

ЕУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ВЕСТИ ИЗ ИНОСТРАНСТВА

МИ МИСЛИЛИ
МЕКАНО ...

Лондон, априла. — Када су једног војног стручњака у Лондону упитали због чега су наше трупе страдале код Сен-Назера, рекао је: — Е, тако је то кад ми мислимо да се слава стиче у меканом. Па бар да смо нашли мекано, ћаба му славе!

„ТАЙМС“ И СОВЈЕТИ

Њујорк, априла. — У једном свом чланку „Таймс“ је критиковаше Совјете што нису чекали да прође зима и указао је на тешке и брзе последице ове непажње. Совјети су на ово одговорили кратко и јасно: „Што су брже, то су боље!“

ДОШАО ДА — ОДЕ!

Лондон, априла. — Познати светски баксуз, Вавел, допринео је стварању нове изреке. Пошто он, где год дође, буде приморан да одатле на врат нанос побегне, решено је у тим крајевима да се изрека „Отишао да дође“ одбаци као неумесна а на место ње дође много стварнија: „Дошао да — оде!“

С.А.Д. ПРИМИЛЕ ПРЕДЛОГ
АУСТРАЛИЈЕ

Вашингтон, априла. — Аустралијски министар иностраних послова предложио је америчкој влади да се, ради успешније одбране Аустралије, створи аустралиско-амерички војни савет.

Владини кругови су захвалили Богу што Аустралија не тражи трупе и ратни материјал и љубазно су одговорили да ће створити савета колико год Аустралија жели.

МАЈСКИ ЈЕ БЕЗОБРАЗАН

Лондон, априла. — После многих оштрих изјава Мајског у Лондону, упитан од новинара шта мисли о тим изјавама, Черчил је одговорио:

— То је права дрскост. Шта ти Совјети траже од нас кад су већ пропали? Нека бар нас оставе да још мало дишемо. А Мајски је, ако заиста нешто очекује, безобразан преко сваке мере.

РАЗЛОЗИ ОДЛАГАЊА ПОМОЋИ
СОВЈЕТИМА

Вашингтон, априла. — Рузвелт је америчкој влади упутио писмо у коме вели да се мора одговарити лифтеровање ратног материјала у Совјетску Унију.

— За сада, пише он, материјал треба нама пошто ни ми нашу кожу нисмо на ћубрету нашли. А доцније видећемо да ли ће Совјетска Унија постајти.

КРИПС У ИНДИЈИ



ТРАННЕ СЕ БУДАЛЕ

Большевици, Англосакси —
Ортаци су сад у трени,
Зајуташе као неми.
Шта ће сада да се лаже,
Старе приче ич не важе,
Није вајде више крити,
Сад ће бити шта ће бити.
До краја се дотерало,
Сад је стигло прегибало.
Нека покажу шта знају,

У априлу или мају.
Друштво спремно то да бежи,
ЕПИГРАМ
Кад велики рачун праве
Тада мали сагну главе
Обазривост није грех
Јер ко шарен мамац гризне
За час ће да се оклизне
И да цео плати цех...

Кад је време да се бије,
Онда за њих згодно није,
Да се спасу судбе худе,
Свуд налазе, траже луде,
Лете лажи и ордење.
Ко да вади сад кестење,
Нека гоне, нек' се сатре,
Да њих спасе од те ватре,
И сада лозинка важи:
„Будала се нова тражи!“

Уредништво и Администрација,
Београд, Јакшићева 4-а/II
ПРИМЕРАК 2.— ДИНАРА
Претплату прима »Пресак за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Пролеће је, снег се топи,
Рузвелт горку чашу попи,
А стари се Черчил смрао,
Зима ова прође брзо,
Ни мраз страшен, ни сметови,
Не донесе успех нови.
У блету, пред Москвом, влива,
И та руска офанзива,
Ко покушај сваки ћачки,
Све оста на мртвој тачки,
Добро знају шта се спрема,
На ортаке хвата трема,
Збогом сада нови лепи,
Пролеће ће да их кљепи,
Компањони сви се стиде,
Унапред им леђа бриде.
У Азији Јапан спрема,
Англо-Сакое тек да лема,
Не мору их свуда бије,
Већ је дошло до Индија.
Америка грми писка,
Од Јаве до Сан-Француска,
Место војском боя да лени,
Рузвелт шаље само речи,
Из борбе се Енглез склања,
Али сипа обећања.
Аустралија већ стрепи,
Јапан се већ тамо лепи,
Зато она једна зебе,
После кише шта ће ћебе!
Док се Лондон тужно смеши,
Хоће Рузвелт да је теша,
Па прориче сад из шоље,
„Не се плаши — биће боље!“
И Атлантском океану,
Ортаци су нашли ману,
На овом се мору тоне,
Зато га се лађе клона.
Стаљин гур'о док је мого,
Ал' од њега хоће много.
Гинујо је као стока,
Ал' ће сада да се скљона.
Изгубише сваку базу,
Биће трке по Кавказу,
Большевичка биће шала,
Кад се дође до Урала.

БОРИЛО СЕ, ПА СЕ УМЛАРАЛО

Бостон, априла. — Радио-Бостон је молио своје слушаоце да се стрпе за 15 дана, пошто су се све лажи потрошиле, а нове нема на лагеру.

АКО ТО НЕ ПОМОГНЕ

Москва, априла. — Пошто смо побили око 100 хиљада свештеника, ми ударисмо у пашњак и сада смо религиозни. Ако се нама не верује, питајте Кентерберийског архиепископа.

ГЛУП НАРОД

Калкута, 10 априла. — Сер Крипс је изјавио да се на лицу места уверио да су Кинези заиста глуп народ пошто се они једини, од свих азијских народа, боре за Енглезе.

— Ја сам се трудио да и Индујске уврстим у пети ред са Кинезима — изјавио је он — али мрка капа. Изгледа да су паметнији од Кинеза.

Прећег недељних дојађаја

ТАМО-АМО, ПА У МЕСТО

ПОНЕДЕЉАК

Са печењем још се бочи
Свуд се једе, свуд се точи
Неко пасуљ, неко прасе
И ракија, свуда зна се.
А са кесом ко је јачи
Биле торте и колачи.

УТОРАК

Доста јесте од Ускреа
И данас је било мрса
Када су већ Благовести
Бар се мора масно јести
А после празничког коста
Мора били мало поста.

СРЕДА

Сад се свако пребројава
И сва више презојава
Па за Ускре, да ли знate
Три фртаља оде плате,
Ето то су српска посла.

ЧЕТВРТАК

Тек сад виде, ал' шта вреди
Требало је да се штеди
Због Ускре, виде јасно
Буџелар је сасвијм спасно
Ускршњих је доста јава,
Биће мазе све до маја.

ПЕТАК

Пре недељу дана ћај мијк
Сада трчи да позајми
Ко је хтео баш јагњеће
Бирка пасуљ са дна вреће.
Печење за Ускре мора,
Нико неће без комфора.

СУБОТА

Сад долазе тужни дани
Понедељак побусани
Пак' је у многој кући
И муж мора жену тући
Грдић је, блед по лицу:
„Удеси ме за гробницу!“

НЕДЕЉА

У пролеће сила виша
Због климатских разних времена
Пола сата пада киша
А после се време мења
Десет пута до сванућа
Једна хладна, једна врућа!

Ноји је одговор тачан?

Дајемо вам четири питања са одговорима. Подвуките оловком онај одговор који сматрате да је тачан.

ЧЕРЧИЛ је:

Хазардер
Гробар Империје
Стратег лажи
Упропаститељ малих народа

РУЗВЕЛТ је:

Ратни хушки
Јеврски миљеник
Изазивач рата
Парализовани човек

ВАВЕЛ је:

Стратег повлачења
Генерал узмицања
Вечити турист
Човек без среће

КРИПС је:

Сталинов поверијеник
Витез чекића и српа
Путник
Преговарач с лажним обе-
ћанима

ПИСМО С ОНОГ СВЕТА

Јуче, око пола сата, један непознати господин, веома мршав и веома светлих очију, предао је вратару Даунинг стрита број 10 једно писмо за претседника Винстона Черчилла. Доносиоц је ментално ишчезао али се служитељу учинило да је био односно на мемлу и буђ а прсти, којима је предао писмо били су кошачи и хладни као енглеско ратно одушевљење. Служитељ је, очекујући безнадежно, као и сви Енглези, неке добре вести, писмо сместа предао претседнику. Черчил је погледао на коверат и пошто је хартија била рђава и груба, а мастило једва читко, био је убеђен да је то писмо било написано у Енглеској, за време ове проклете несташице хартије. Међутим, када га је отворио, чекало га је једно изненађење. На писму је дословно стајало ово:

Главна пошта у Паклу

Драги земљаче,

Љубазношћу претседника овдашњег Горњег дома, господина Хромог Дабе, који, узгряд буди речено хоће вас, у Енглеској, да тужи на основу ауторског права што употребљавате паклене методе у поступању према потчињеним народима, добио сам могућност да ти напишам ово писмо, уgrabivши време између једног печења на тихој ватри и кувања у јејтину за моје земаљске заслуге.

Баш јуче сам имао прилике да се посаветујем са свим нашим енглеским политичким величинама, који се, сви без изузетка налазе са мном овде у Паклу. Ту је и Франсис Дрејк, у одељењу за гусара, и лорд Палмерстоун, у одељењу за гуљење коже, и Гледстоун, у одељењу за испирање гуша растопљеним оловом, и лорд Греј у соби за гутање ватре, па и наш најмлађи пријатељ, Невил Чемберлен који је осуђен на страховите мuke да прочита свенацистичка билтана Друштва народа. Сви смо се ми састали и закључили да је оно, што

ми подијесим, праве шала према оном гутању ватре и кљукању оловом што ви доле, у Енглеској подносите.

Господин Луцифер, који чита све ваше ратне иззвештаје, био је ту скоро изван себе од љубомора и зависти. Он тврди да је његов Пакао бледа слика онога што сте ви себи у нашој драгој Империји створили. Међутим мене, као старог познаваоца тих ствари, занима у главном Индија. Да би и поред кувања и печења појачали моје муке у Паклу, ови овдашњи ми дају да читам иззвештаје са Крисковог пута по Индији. Дуго сам размишљао после тих иззвештаја и дошао сам до закључка да нам не остаје друго него да ти спремим једно место овде у Паклу. Хроми Даба нам је ту скоро начинио алузију на твој скори долазак и поменуо да ти се спремају најстраније мuke које један ћаволски ум може да замисли: наиме, бићеш осуђен да из дана у дан слушаш ратне иззвештаје радио Лондона.

Што се Индије тиче, нама је свима овде јасно да сте ви тајо одиграли своју игру. Када сам ја некада, тачно пре 160 година дошао као губернер у Индију, онда сам одмах показао да смо ми Енглези сила над силама. Опљачкао сам све владаре, метао под нож и људе, и жене и децу, жарио, палио, рушио и подизао вешала на сва стране. Нико није смео да писне нити да се побуни, јер смо ми Енглези владали морима и народима. Поклоао сам стотине оних несрћних Индуза и набио цепове парама многим првима данашњих милостијских енглеских политичара па ме није ни глава за-

ЗАГОНЕТКА

Дашто ми ти, дашто
На хартији — као слон
Кад га узмеш — као муха
Нико живи не сачува
Ту промаја вечна дува
Народу је целом брига
А никоме није стига.

(тестује јакиниони)

болела, него сам још добио титулу лорда. Еј, дивна су то времена била. Нисмо се ни бусли у груди, и причали о заштити малих народа и о човекољубљу, већ смо пљачкали, рушили, палили и живели лордовски. То је био доказ наше моти.

А данас — шта ви данас радите, бедни потомци великих диктатора и гусара? Дајете некакве гарантије и причате о човекољубљу а не знate да је то најстранији знак слабости Енглеске. Када смо жарили и палили по Индији, били смо њени господари, а сада сте тамо послали оног звекана Крипса да држи неке конференције и конгресе, што све укупно значи више него сигурно да лађа tone и да се патови спасавају. Када смо у Индију слали трговце и освајаче, то је било златно доба наше власти, а када се сада тамо шаљу дипломате у наочарима и белим рукавицама, то значи да смо наше карту прогрвали. Запамти, стари утамањивачу вискија: Енглеска — то је пљачкања и отимање. Чим то више нисте у стању да радите, пропали сте, и не вреде вам све те ваше конференције и приче о слободи и равноправности ни по луле дувана, јер да је Енглеска некада давала слободу и равноправност, не би данас ни постојала.

Вашу бригу за заштиту малих народа ми смо овде примили као лабудову пељму Империје. Испуцајте се још који дан са тим лажним оружјем и спремите се на пут, ми вас чекамо. Лажима и преварама се добија мир или никада рат, зато га ви нећете никада ни добити.

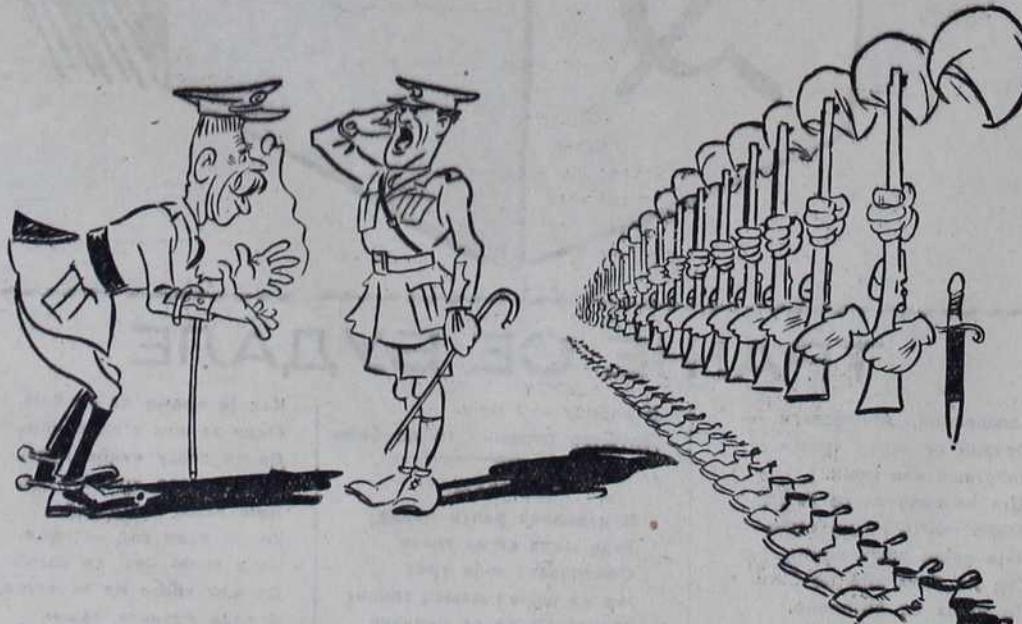
До скорог виђења, твој,

Варен Хастингс
упокојени генерални губернер Индије

Пошто је Черчил прочитао ово писмо, настало је дубока тишина. Сат је откуцао поноћ. Лакој је дремао у претсобљу.

— Џоне — трао се изненада Винстон Черчил и дубоко уздахнуо. — Спремите моје кофере.

Муке у Индији



— Господине генерале, тако је то кад смо узели фанцире у војску!

Савремена енциклопедија

БРИТАНИЈА

Британска империја — кућа од карата.

Дипломата — човек који добро рукује експлозивом.

Индира — земља с којом смо се преварили рачунајући на дужу експлоатацију.

Неизвесност — ставље у коме се ми и наши савезници налазимо за цело време рата.

Одлика — порек.

Пораз — стапни пратилац наше поносне војске.

Сен-Назер — место где смо недавно славно — насељи.

Субхија Чандра-Бозе — човек који је толико иеувићаван да ће нам покварити све планове у Индији.

Француска — земља која најбоље зна шта значи бити енглески пријатељ.

Нада — артикал који је нестао са генералом Зимом под ударцима пролетњег сунца.

САВРЕМЕНИ ГЛАГОЛИ

Американизирати — разочарати се.

Бенгзовати — побећи.

Вашингтонизирати — забадати нос у туђе послове.

Мајскирати — вриштати, јаукати, ципитати се.

Рангуновати — запалити.

Сен-Назеровати — осрамотити се.

Тајмсовати — јадиковати.

Французовати — примати изразе симпатија у бомбама.

НОВА ПОРЕЋЕЊА

Експлодирао је као кофар енглеског дипломата.

Клати се као Британска Империја.

За жаљење је као Очилек.

Безобразан је као Крипс у Индији.

Живи без наде као Совјети.

Има грехова као совјетски политички комесар.

Свети се као Енглез пријатељу.

Излапео је као Черчил са својим хвалама.

СВАКОДНЕВНИ ЛЕКСИКОН

Кочијаши — новопечени кондуктери.

Колачи — слатке минијатуре са големом зарадом.

Млекајија — стапни посетилац Отсека за контролу цене.

Пекер — игра на којој се данас обично заражује принудан ред.

Монден — човек око кога имају највеће муке у Управи града при шишашњу.

Текстилна карта — најлепши по клон нашим слатким дамима.

Трговати — наћи се с оне стране браве.

МАЛI ПЕРИЦА СЕ ПИТА

● Јесу ли Енглезима ноге уназад окренуте када стално напредују уназад?

● Да ли Сталјина зато зову црвени диктатор, што црвени кад чује о поразима своје армије?

● Да ли се Кина зове тако, што Чанг-Кај-Шек гута кинине које му Јапан даје?

● Да ли ће Енглеска бити развенчана са Индијом када изгуби Бурму?

ој НЕДЕЉЕ ћо НЕДЕЉЕ

Недеља, 5 април

Пошао сам данас да честитам празнике својим пријатељима, и сртнем успут једног познаника, иначе честитог и вљаног човека, који је био, да се благо изразим, мртав пијан. Клати се лево и десно, накривио" лолински шешир и шара очима.

— Ама, како то да вам се деси? — питам га ја у чуду. — Висте бар увек знали за меру.

— Па баш та мера је и крива — рече он пошто је штуцнуо прописан број пута. — Ја... ја сам био убеђен да ово данашње вино има најмање 60 процената воде.

— Па какве то везе има? — А оно... оно имало само 40 процената воде. И... ето...

Понедељак, 6 април

Ево какав сам разговор данас чуо. Иду предмном два господина, тазе са неког празничког ручка, маслена и задовољна лица и један каже другом:

— Знаш, прости сам се разочарао у ове наше трговце, мислио сам да су много довитљиви.

— А зашто? — Па ето, можеш данас да купиш где год хоћеш соду бикарбону, и то по старим ценама...

Уторак, 7 април

Ето нас опет, чекамо у ред за ђуван. Један старији господин стоји иза једне dame у крзеној бунди, па кад се примакосмо ближе, он извади последњу цигарету и запали је, онако у гужви. Дама испред њега се љутито промешкошила па му се тек окрете.

— Господине — каже — ако ми прогорите ову бунду, ви ћете да је платите.

— Како? — рече учтиво господин. — Значи да је ви нисте још платили!...

Среда, 8 април

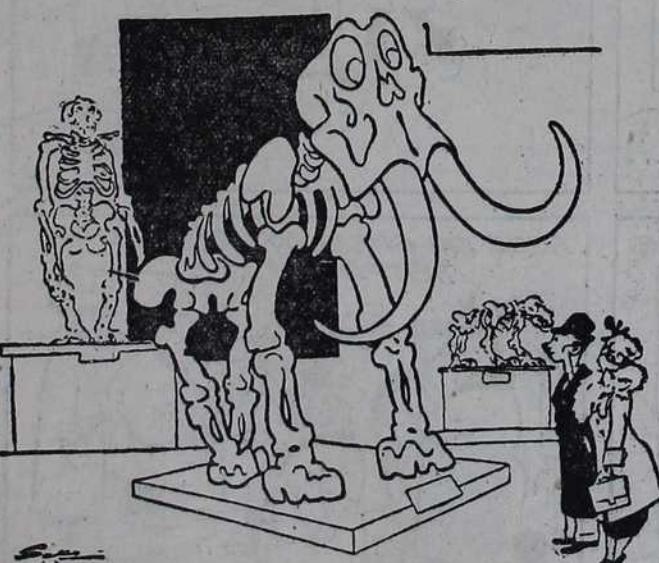
Хтео сам данас да идем у биоскоп али кад сам дошао, нема више ни једне карте. Таман сам хтео да одем кад ми приђе један господин и учтиво скиде шешир.

— Господине — каже — ви би хтели да идете у биоскоп и ја бих вам радо уступио моју карту у пола цене, или ако хоћете, чак и бесплатно.

— Али — зачудих се ја — како уопште имате рачуна да тако поступате?

— Знате, ту уопште није у питању рачун, већ задовољство. Хтео сам да идем у биоскоп, али сада морам у ово време да испратим ташту, која ми је била у гостима, на станицу. Ево вам бесплатно карта.

У музеју



— Изгледа да је и овде био безмесни дан!

Четвртак, 9 априла

Данас ми неко зазвонио на вратима. Отворим, а предмном стоји — оџачар.

— Дошао сам да очистим оџаке.

— Али, од чега? — питам ја у чуду.

— А он се шеретски осмехну па каже:

— Како од чега, кад Централа за огрев више не издаје боно-ве.

Петак, 10 април

Данас моја рођака грди на сва уста једну своју познаницу, иначе одличну пријатељицу.

— Шта имаш против те dame, — питам је у чуду. — Када сте добре пријатељице?

— Страшна је интриганткиња — каже љутито моја рођака.

— Не можеш да испричаш ни један друштвени скандал а да га она већ не зна.

Субота, 11 април

— Да само видиш — каже ми данас љутито један стари познаник — каквих све пријатеља има данас. Просто страшно. Одем синкоћ код своје пријатељице кад њен муж се јави телефоном и каже како му је жао што ће се дуже задржати пошто има неки пословни састанак са мном. Такав лажов, а још га сматрам неким добрим пријатељем!..



Први ударац извела је позната филмска глумица Мара Пија.

МАЛИ ОГЛАСИ

Точим најбоља вина и ракије по сниженој ценi. Најбоље време посете је после кишe. Крчма код „Поштењаковића“.

Стари и нови накит, половне и нове ствари продајем по пољној ценi. За квалитет робе јемчим. У случају да купац падне у хапс перем руке. Трговина испод руке „Штука“.

Спорске БОДЛЕ

ВЕЛИКИ ПОРАЗ

С. К. „Публика“ побеђена је, за време Ускрса, од познатог фаворита С. К. „Црна Берза“, са 12:0.

Резултат је потпуно реалан. Од већег пораза спасли су се побеђени само тако што су још на Велику Суботу утекли са терена.



— А ви данас поранили са тренирањем?

— Како поранио! Ово је мој последњи круг са јучерашњег маратонског трчања!

ОПАДАЊЕ ФУТБАЛА

Интересовање за фудбал све је мање, али то је потпуно разумљиво, пошто су и саме фудбалске звезде дигле руке од фудбала. Највећи део њих отишао је у апроваизацију а други се, у својој режији, баве снабдевањем.

По старој навици и једни и други су стално у офсајду.

УСПЕХ КОШАРКЕ

Нова спортска игра „Кошарка“, задобила је врло брзо многе присталице, што је сасвим разумљиво пошто је данас цео свет у тренингу са цегерима и кошаркама.

РЕКОРДЕР



— Дојавола, имате 40 степени температуре!

— А колики је сметски рекорд?

ВЕСЛАЧКЕ УТАКМИЦЕ

Омладина показује све већи интерес за веслање. На тренингу употребљавају поплате место весала јер тако се челиче мишице.

ЛЕПО ЛУЧЕ

На корзоу сретох јуче, Једно луче. Погледа ме, онда штуче. Њен ме поглед смрви, згроми Ја потрчах, ноге сломи, Кад је стигао, ја завапи, Одједном ме неко шћапи, Шамар пуче, Од удараца несвест хвата, Ја погледах: крупан бата. — Пардон — рекох, манух луче, Против кам сваке туче, Шамар увек много значи, Кад је други бата јачи, Да не буде гурњаве и вике, Ја утекох и... пуј пике!...

У ХАРЕМУ



— Хало, Јусуфе, мераба. Могу ли да дођем до тебе на једну партију табланета! Страшно ми је досадно.

ПРИВРЕДНЕ ВЕСТИ

ЕПОХАЛАН ПРОНАЛАЗАК

Мата шустер провео је целу зиму у раду на проналажењу хигијенске чарапе. Његов рад најрађен је пуним успехом. Он је пронашао хигијенску чарапу за летњу сезону. Нога се, и то потпуно боса, увија у старе новине и тако обуће ципела. Тако се нога не зноји, а поред тога чарапа је врло јевтина и приступачна свима друштвеним слојевима. Уз ову чарапу најбоље пасује дрвена обука.

ДА ЛИ ЗНАТЕ?

- ▲ Зашто је убијен Мануел Крезон?
- ▲ Зашто су Енглези запалили Рангун приликом повлачења?
- ▲ Зашто генерал Вавел бежи с фронта на фронт?
- ▲ Зашто би генерал Очилек био добар?

ОДГОВОРИ

- Зато што је био и остао Филипинац и није хтео да побегне.
- Зато што Рангун није њихов и неће њих да заболе глава.
- Зато што му силе тројног пакта недају мира.
- Био би добар за црноберзијанце.

ШТА ЈЕ НЕМОГУЋНО

- ◆ Да Рузвелт оствари своје толико фантастичне планове и програме наоружања.
- ◆ Да генерал Очилек не добија свакодневно батине од генерала Ромела.
- ◆ Да Страфорд Кріпс ради за своју отаџбину Енглеску а не за црвеног диктатора Сталјина.
- ◆ Да Индија добије од самих Енглеза самосталност и независност пре свршетка рата.
- ◆ Да маршал Чанг-Кај-Шек дочека неку војну помоћ од стране западних демократија.
- ◆ И да Сталјин спречи долазак пролећа и са њима немачку офанзиву.

БЕОГРАДСКИ СНОБ У ПАРИЗУ

Један београдски сноб допуто вао у Париз са својом женом. Разгледају излоге и обилазе јувелирске радње ради куповине бриљанта. Један трговац им покажу неколико дивних драгоцености.

— Ево, на пример, овај бриљант био је у круни индијског махараџе од Ситарампуре.

— Употребљаване ствари не купујем, одговорише у глас супрзузи. Покажите нам нешто ново

КОМУНАЛНА ХРОНИКА

НАЈНАПРЕДНИЈЕ ПРЕДУЗЕЋЕ

Буџет београдске општине показује да је Зоолошки врт најнапредније општинско предузеће. Животиње се редовно множе, а приход се из дана у дан повећава.

СТРУЧЊАК ЗА ТЕРАСЕ

Познати урбанистички стручњак г. Мома Борисављевић, који је само о Теразиској тераси написао 1001 чланак, врло је нездадувољан што се Београд уређује без његове сарадње.

Умирио се тек онда када му је речено да ће Теразиска тераса бити уређена по његовом нацрту, управо по једном од његових нацрта пошто он има овој тераси само 129 варијанти.

ДРЖИ РЕКОРД

Многе су се ствари у Европи измениле за последњих неколико година, али се Београд у својој најглавнијој особини није променио. У погледу прашине још увек држи рекорд. Отуда му је, вероватно, дошло и име.

ГЛАВНИ ПОМАГАЧ

Чистачкој колони, која води рачуна о чистоти београдских улица, главни је помагач кошава, која најбоље почиши улице. Јединица је невоља што овај главни чистач не ради сваки дан.

ПОВЕЋАЊЕ ЗЕЛЕНИХ ПОВРШИНА

Ове године ће Београд имати знатно више зелених површина него обично. То долази отуда што су зимус страдали многи плотови и тарабе, као и многи мањи скверови.



— Зар не би ктела да ручамо овде у Зоолошкој башти!

— Шта ти пада на памет. Зар не видиш како овде неукусно сервирају!

Главни уредник: Светомир Стојановић.
Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.
Штампа: Штампарија „Луч“, Београд.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

ХОЋЕ И ОН ДА ПРОБА

Господин Илић је већ неколико дана жалостан и замишљен. Ипак неки дан повери се свом пријатељу:

— Човече, рекао сам својој жени само једну ружну реч и од тог тренутка она није више говорила са мном.

На то га пријатељ упита узбуђено:

— Молим те, шта си јој то рекао; и ја бих то хтео да опропам.



— Господине ви сте јуче спасли моју ташту. Саветујем вам да се у будуће не мешате у моје породичне ствари.

СЛАВ ГЛАС НЕ ИДЕ ДАЛЕКО

На једном предавању:

— Хоћу да подигнем свој глас да се чује у целој земљи — од једне границе до друге, од севера до југа, од истока до запада — па чак и далеко ван граница...

Глас из последњих редова:

— Молимо, гласније.

ЊЕГОВА ЛОПТА

Два дечака чекају у лекарској чекаоници. Једна дама пита једног од њих:

— Јеси ли ти, мали, болестан?

— Да, прогутао сам гумену лопту. Дошао сам да ми је лекар извади.

— А шта је теби? пита дама другог дечка.

— Ништа. Моја је лопта.

ХВАТА ЧОВЕК ВЕЗУ

— Зашто поздрављате сваког жандарма кога сртнете? Зар се познајете с њима?

— За сада не, али човек никада не може знати шта му се све може десити.

ПАМЕТНИЈИ ПОПУШТА

— Како си могао тако да се напијеш?

— Ево како. Пио сам, пио... па сам онда запитао себе, да ли да пијем још или не. Глава ми је казала не, а stomak да. Глава је паметница, а ти знаш да паметнији попушта. И тако сам наставио.

СТРАТЕГ

— Јел' то карта бојишта, госпон Мишо?

— А не! То је план Београда. Ове заставице показују станове мојих поверилаца. Тако успевам да не идем улицама, где бих могао да их сртнем.

УМЕТНИЦИ



— Зашто сте крај овог воћа насликали тај огризак?

— Па једну јабуку сам појео пре завршетка слике.

ШАЉИВИ ПАЛАНЧАНИН

Дошао један човек из великог града у паланку. Паланчани га упитају како му се свија једна њихова зграда пред којом су се налазили.

— Ништа нарочито. Код нас има таквих зграда на хиљаде.

— Верујемо, одговориша паланчани. Ово је наша лудница...

НА ПРВИ ПОГЛЕД

Пријатељица: Ти си се тако неочекивано верила. Знаш ли да смо се сви изненадили?

Вереница: Само што сам га угледала, знала сам да га волим и да је богат.

У СТАРОМ ЗАМКУ



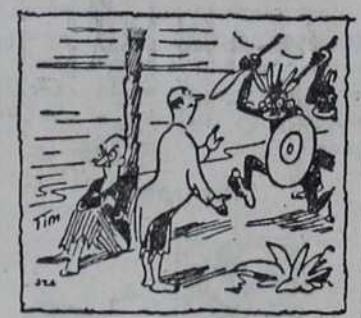
— А кад зажелите да вам се донесе доручак, само затрубите три пута у овај рог.

ТЕШКА ОСВЕТА

Доктор Јоци стигао неки рачун од општине за породичну гробницу. Он се најути и одмах продаје гробницу неком познаннику.

— Зашто то радиш? — упита га овај. Ти си већ у годинама, па ће, можда, теби требати.

— Баш зато, — одговори Јоци. Хоћу да се осветим општини. Нека после моје смрти лупа главу где ће ме сахранити...



— Пардон, господин данас не прима посете.

НАКО НОД НАС ПОСТАЈЕ РЕД ...

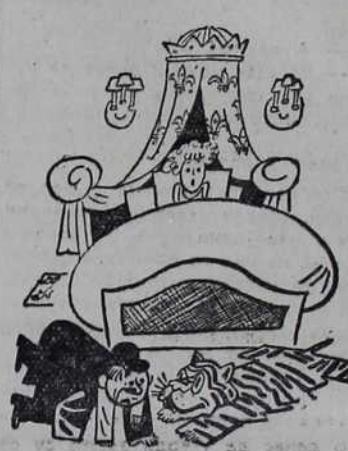
ЈАНАЋКОВО ПИСМО

из Лесковац

биднемо далековидни ко овија наш комшија, па смо рипнули добровољно у ћуп. И кад се већ нашаја овеја наш г. Недић да нас сачува на овеја ветрометину има да си одимо сас њега и да биднемо кротки и учтиви па ће узвукујемо репину из кљусу. Онија јагуриде што јесенаске направише онај калабља и џумбус, са ћуте, жене киселе, а ми останемо на селамет. За тој, братски ви викам немој да се мешате сас тија партизани због зашто су партије и напрајиле овеја пите, а гурави народ са плаћа цекови. Работујте на куде дом и ники да се не мица, тој ви је мој свет.

А са гуравије и скоро виђање,
Ваш Јанаћко

У СИТНЕ САТЕ



— Где си, Данило?
— У... у... лављој пећини.

ТЕШКА ВРЕМЕНА

Домаћица: Можете ли сваког дана да напросите бар толико милостиње, да вам је доста за једнодневни живот?

Продавац: Не могу увек, господи. Каткад морам да вадим из банке...



Zeichnungen von Balkic

Шарена страна

КРОЗ ДЕЛА НАШИХ ХУМОРИСТА

Вађа кроз Београд

КАЛЕМЕГДАН

ГЕОГРАФИЈА

Калемегдан се дели на Велики и Мали Калемегдан. Највећи вис на Великом Калемегдану је споменик "Победник", а на Малом торањ цркве "Ружице". Некада је Калемегдан био обрастао густом шумом, у којој су се налазила легла комараца и љубавника. Шуму је искричила Општина, љубавнике је истребила санитетска полиција, а комарци су на интервенцију Друштва за заштиту животиња остали и даље живи и здрави. Калемегдан се налази на раскрсници многих значајних путева. Међу осталим туда пролазе и два пута за вечност: железнички крак за кланицу и трамвај бр. 7 за Ново Гробље.

ХИДРОГРАФИЈА

Код Калемегдана са саставу Саве и Дунава. Љубавни парови исто тако. Кроз Мали Калемегдан протиче Калемегданска река. Она извире из општинског водовода и улива се у канализацију. Калемегданско језеро је најчудљивије језеро на свету. Дешава се да у њему по неколико месеци нема ни капи воде.

ИСТОРИЈА

Око Калемегдана тукла су се многа племена: Хуни, Авари, Римљани, Турци, Мађари и други освајачи. Историја није могла ни до данас да утврди зашто су се ова племена отимала о Калемегдану када на њему рије није било прихода од општинских такса на столице ни примамљивих голях споменика, ни живописних губернанта, ни радио-концерата, ни бесплатних курсева страних језика, ни терасе нити ма каквих других објеката који би служили као парола при општинским изборима.

Турци су га називали "Фићир-байр" тј. брег за размишљање. Калемегдан би се према данашњим потребама пре могао назвати „Кибиц байр“. После Турака Калемегдан је пао у руке Србије а после тога разним општинским управама.

САДАШЊЕ БОРБЕ НА КАЛЕМЕГДАНУ

На Калемегдану ни данас не влада мир. У року од двадесет и четири часа њега освајају и напуштају многи господари.

Рано ујутру Калемегдан заузимају стопу по стопу трупе пензионера. Пребацују се лагано један по један, и заузимају одмах бусије на клупама. У њиховим рукама убрзо сева ватра од запаљених цигарета и Калемегдан се постепено завија у дим од "Ибра" и "Зете".

Око десет сати њихов положај постаје угрожен. На Калемегдан наступају губернанске колоне са борним колицама разних димензија у којима спокојно сисају цуцле младе јуришке трупе. Ускоро кроз јутерињи ваздух калемегдански почину да фијучу лопте свију калибра. Батљони млађе снаге јуришавају на бедеме песка, неустројене копају ровове утврђују се и картечима песка почину засипати клупе на којима

ма се још држе треће-позивске трупе пензионера. После кратке битке пензионери изјављују неутралност или им то наравно ништа не помаже.

Пре подне навала на Калемегдан са свију страна, најопасније освајачке сile: злогласне помадарке наоружане оштрим маникираним ноктима и ватреним погледима. Оне освајају на јуриш. Обезоружане жртве своје воде право у крафане где побеђени плаћају цех. Победитељке вуку своје жртве чак до своје куће а врло често их одвuku и пред сам олтар.

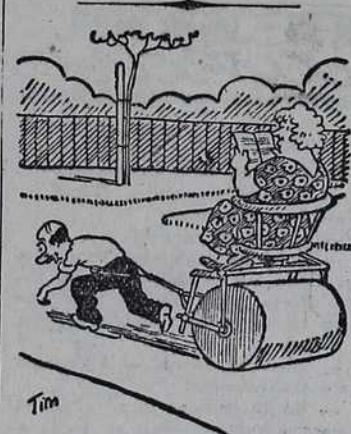
За време ручка руље јуришају на празне клупе и заузимају их уз музiku сопствених црева.

Око три сата по подне нова навала пензионера и губернанских екипа.

После шасти сати на Калемегдану марширају чиновничке колоне свији категорија. Од једном почињу да грме протести, треште решења, грувају жалбе, фијучу параграфи, пуцају ставови, танке и алинеје.

Кад падне ноћ на Калемегдан насрну одасвуд комарци и љубавници. Настане онда међу њима огорчена борба. Комарци басомично нападају у густим ројевима, боду по љубавничким образима у колико ови нису заштићени пољупцима, пеџају по женском врату и грудима, ако су ови положаји случајно откриви, пужају се неустројиво уз свилене чарапе а многи заслепљени комарац нађе и смрт на женским ногама. Љубавници одоловају машући најпре главама, затим рукама, најзад и рукама и ногама док их не обузме бес текочу само себи ударати шамре. Јута битка се завршава потпуним поразом љубавника, који крвави и отечени одлазе да видеју ране а комарци победоносно остају господари калемегданске ноћи.

Брандим



— Ово мало рада у башти под планине те за десет година!



— Шта ће ти тај певац у кавезу!

— Покварио ми се будилник,



— Зашто сте иступили из вегетаријанског удружења?

— Најурили су ме, јер сам једном члану рекао да је во.



Он: Знаје, Олгице, ја умем да погађам мисли.

Она: Није могућно? Зашто онда седите на другом крају отомана?



Мајка: Зашто ниси рекао да је девојка разбила вазу?

Син: Она ме је подмитила да ћутим.



Мајка: Подмитила?

Син: Обећала је да ме неће умивати три дана.



— Па зар ви удајете ћерку за сина свог највећег непријатеља?

— То је једини начин да му се осветим.

— Како је сладак твој мали, личи на оца!

— Полаку говори, молим те, да не чује мој муж.



— Господине, јесте ли хтели да будете пробуђени у седам или у осам часова?

— О, господине! Ја сам рекао у шест часова. А колико је сада?

— Девет часова, господине.



Жена: Гле, Јово, у новинама стоји да ће се повисити царина на гласноговорнику!

Музик: Па то се тебе тиче...

У једном авиону пилот запаљи цигарету. Један путник му рече:

— Мислио сам да је опасно пушити у авиону?

— Шта се мане тиче опасност? Отако је умрла моја јадна Ружица, ја не марим више за свој живот.



Лопов: Ваш портфель?

Пролазник: Извините! Преварил сте се! Ја сам министар без портфела...



— Кајем вам, ја сам газда у овој кући.

— Значи да је ваша супруга отпуштала...



У дућану, једна жена купује рукавице.

— Знате, кад добро размислим боље да узмем црне рукавице, мој јадни муж је тешко болестан!



Мала Јубица на вашару. У шатри жене с брадом...

— Добро, татице, а сада ме води да видим човека без браде!



Мајка: Перице, немој јести ја-буке, оне су школдљиве.

Перица: Зашто школдљиве. Кад год сам их се добро изјео, нисам по осам дана морао да идем у школу.

Господин Тасино брашно

Господин Таса је још државни човек, који много полаже на себе. Увек елегантан, избријан и дотеран, он је познат не само у кругу својих колега, адвоката, већ и код многих грађана престонице. Та његова акуратност и елегантност била је повод за врло честе сукобе, и размирице између њега и његове боље пополне госпођа Тинке. Изгубио је он код ње свако поверење, а већ ташта, госпођа Ринка, сваки дан је говорила: "Да каже, вала, да му је име Таса, не бих му веровала. Море, чим су њему очи на врх главе..."

Седео тако Таса у овом стану а сваки дан долазила и Олгица. За сваки случај господин Таса се пријавио у овом привременом стану. Све је био удесио па чак је нашао и сељака који ће му донети чак брашна. Јесје да је четири банке кило и то са мекићима, али овај провод вреди и више. Када је прошло три дана, Таса узе фијакер и крену кући. Наравно, са брашном, једном гуском и 100 комада јаја. Сва му је то Олгица лепо спаковала и удесила да ни Шерлок Холмс не би могао да утврди да то све не потиче баш из Пожаревца. Све је предвидео господин Таса, само није могао предвидети да ће га његови чекати на станици.

Стигне он лепо кући, а кад тамо врата закључана. Звони он, звони или нико не отвара врата. Седео он тако читав сат, али му се, напослетку досади и он остави ствари код госпође Зоре, првог комшике, па оде у кафану. Када се, пред вече вратио кући, па приђе жени да је пољуби и ташти довикну:

— Љубим руку маме!

— Љубили те ћаволи да Бог да — одговори она набусито.

Жена га дочека још горе. Одгурну га и дрекну:

— Иди тамо где си са љуби ова три дана.

— Шта вам је, ако Бога знаје.. ишчуђава се Таса, а све му нешто хладно око срца.

— Зар се ја толико мучио на путу, а ви ме тако дочекујете — па че он, али га жена прекиде:

— А којим је возом допуто-вao господин?

— Па пожаревачким, Тино душо, којим би другим могао доћи — одговара Таса нежно.

— Само без интимности, молим — добаци му жена јетко, па продужи: — У колико је сати стигао твој воз?

— Па данас, у подне, око један — одговара Таса а већ осећа да нешто није у реду.

— Ала лаже, као енглез — упаде ташта. Зар те није срамота! И ти си тумач закона, правозаступник. Кривозаступник си ти и пропалица. Последњи пожаревачки воз дошао је, мој красни зете, јуче, а ти ниси био у њему...

Таса покуша да се правда, да објашњава али му то није помогло. Прво, био је у мањини, а друго, пожаревачки воз је покварио цео план.

Шта је даље било са јадним господин Тасом нећемо износити, али је чињеница да је господин Таса адвокат одлежао три дана и када је први пут дошао у канцеларију, пита га ортак Стојан:

— Шта је то с тобом, побратиме? Као да идеш са Косовом

— Још горе, побратиме! Идем из моје фурунчинице. Умешен сам као хлеба и то без квасца,

Бомбашава страна



— Колико степени има у соби, Марија?
— 15, милостива госпођо.
— А напољу?
— Два.
— Онда отворите прозор да и та два уђу.



— Чула сам да се мој муж запљубио у неку вештицу. Да ми је само знати која је то жена...
— Мени се то ништа не тиче, а, осим тога, прими на знање да ја нисам вештица...

— Дакле, нашла си добар и јевтин стан?

— Да, две собе и кујна, две стотине динара месечно. Али стан слободан 1 маја 1945. године.

— Јеси ли украд овај мотор?

— Боже сачувай! Купио сам га за 5.000.

— А откуд ти 5.000 динара?

— Украд сам!



— Морам вам показати своје рентгенске снимке из болнице. Ванредно су успели.

НА СВАДБЕНОМ ПУТОВАЊУ

Млади брачни пар задржао се на свом свадбеном путу, у једном селу у близину Напуља. По старом обичају ноћни чувар труби сваког сата и млада жена се буди.

— Шта је то? пита мужа, одвратан глас има труба.

— Знаш, драга, каже јој муж, то је зато да се човек захвали простићењу за срећу.

Неколико дана доцније, кад је већ и мужу постала досадна та труба, отишао је ноћном чувару и рекао:

— Слушајте, чича, добијете пет динара да одсада трубите свака три сата.

— Не могу, господине, одгозори је чувар. Мало пре ми је једна жена дала десет динара да трубим двапут на сат.

КАД ЈЕ ШОФЕР НЕСРЕЋАН

Шофер, брзо на железничку станицу. Воз тек што није пошао, обрати се Миша првом шофери.

Отпоче луда вожња кроз београдске улице. Најзад на железничкој станици Миша, бео у лицу од претрпљеног страху, обрати се шофери:

— Ви сте луди!

— Зашто?

— Могли смо да погинемо двадесет пута!

— Ако!

— Како, ако?

Шофер подиже рамена:

— Тога се ја не плашим. Малочас сам, дознао да ме жена вара с мојим колегом. Од тога часа ми се више не живи.

НАВИКА

Београд, априла. — И поред саопштења да је дозвољено слободно кретање улицама у Београду до 21 час, Београђани се не виђају после 20 часа на улицама, јер су навикили да рано леже.

ДОСЕТЉИВА ЖЕНА

Муж: Како? Ти си опет купила нову хаљину?
Жена: Немој да се љутиш. Јер сам је купила од свог ћепарца.
Муж: Твој ћепар? А откуда ти ћепар?
Жена: Заложила сам твој зимски капут.

САВРЕМЕНИ МЛАДОЖЕЊА

Младожења је задоцнило за воз којим је требао да оде на венчање. Зато упути својој вереници следећи телеграм:

— Задоцни сам на воз. Долазим по подне. Немој се дотле удавати!

ИЗНЕНАДИО ИХ...

Мика Микић се месецима удава гостојици Заги. Цела породица чека Ускрс уверена да ће се Мика најзад изјаснити. У том циљу он је позван на ручак. Мика дошао нешто раније и у соби затекне само малог Ђокицу.

— Где ти је сестра? — запита Мика Ђокицу.

— Ено је у соби — одговори Ђокица.

— А шта тамо ради? — распитује се Мика.

— Цело јутро стоји пред огледалом и учи на памет ове речи: Ју, господин Мико, Ваша је изјава дошла тако изненадно...

ЗА СВАКИ СЛУЧАЈ

Мита је опасан лола и лумпариш. Његов најбољи друг је Стева, чија госпа Анка зна добро Миту.

Дође једно вече Мита код Стева и зазвони на врата. Госпа Анка отвори а Мита је упита:

— Могу ли да говорим са Стевом?

— Да говорите можете, али да га водите, не може — одговори госпа Анка одлучно.

— Е, онда немамо шта да говоримо — одврати Мита и оде...

ДОСЕТЉИВА ЖЕНА

Муж: Како? Ти си опет купила нову хаљину?

Жена: Немој да се љутиш. Јер сам је купила од свог ћепарца.

Муж: Твој ћепар? А откуда ти ћепар?

Жена: Заложила сам твој зимски капут.

— Била си синоћ на премијери. Како ти се свидело?

— Никако. Била је само једна пауза.



— Да, драги, можеш да дођеш. Већ сам толико обучена да могу да те примим.

ВИШЕВИ тисачи шахада



— И ово ми је нека лепотица!
Требало је да ми живимо у оно доба.

— Мали Переца после ручка.

— Тата, хоћеш ли комад торте?

— Нећу.

— А сад ти питај мене.

— Жена каже мужу:

— Слушај, Пере, грешиш што фарбаш бровке.

— Зар се то примећује?

— Да, на врату субарице.

Један Лала пита свог комшију:

— Шта си то купио, Пере?

— Два календара.

— А шта ће ти два?

— Хоћу да изненадим моју Со-су. Дала ми је банку да јој купим један, а ја сам јој купио за исте паре два од прошле године.

— Замисли, Миле, моја вереница ме напустила!

— Ко ти је крив што си идиот. Зашто јој ниси рекао да ћеш наследити богатог стрица који је без деце.

— Баш је у томе била грешка што сам јој то рекао: она се уда-ла за стрица.

— Господине докторе, молим да видите мого мужа, изгледа ми да је оглувео.

— Да нисте тражили да вам купи бунду?

— Ако одмах не пољубиш тетку, мораћеш у кревет.

— Лаку ноћ, мама!

— Ниси захвалио тетки што ти је дала колач?

— Нисам смео, бојао сам се да ми не понуди још један.

— Жена мужу: Кад једно од нас двоје умре, ја ћу се повући на съљо.

Он: Закуните ми се да вас још нико није пољубио?

Она: Кунем вам се својом децом да сте ви први.

— Мој отац има сада једну жену да издржава.

— Да није постао бигамиста?

— Не, него сам се ја оженио!



Она: Срамота! Јач сте ме пољубили против моје воље, а да-нас то исто чините упркос мого опирања.

Он: Та, ваљда, знаете да се уби-ца враћа на место свог здравине.

ГЛИШИНА ПОСЛА

Аматеризам је страшан за комшилук

Аутор овога страшно је уцвељен у последње време. Није због себе. Ах, којешта! Он је такав фин човек, уопште и не мисли на себе. Прва му брига... ближњи. А први му је ближњи један комшија који је био професионални фудбалер. Мочан је био комшија, писац му се увек дивио. Женске га стално јуриле, и паре има као блата. И писац се тако рећи доста добро чешкао поред њега, тојест никада није био шворц. Славан је био комшија, Бог га благосиљао, а аутор га љуби између очију, из захвалности.

Но дошла нека уредба, слава Богу на висини. Слава Богу на висини, или уредба погоди комшију баш некако близу срца. Односно у леви унутрашњи венк каша, у коме је комшија држао доро набијен буђелар. Писац се добро сећа тог портмонеа. Увек је био буџа. Потсећао је на белог човека који носи узано одело. Аутор га је због тога често миловао и муке му олакшавао. Аутор је уопште таква душа од човека, кад год види да неко носи нешто тешко, њему се срце размекша као дјевета симфонија опус икс испилон, и сам тражи да помогне, да растерети мало човека. Но нашла уредба о аматеризму, нашла као сушица. И осушио се шлајпник, кожа и кост. Но боље рећи кожа и луфт. Ствари се, не може га писац познати, ни пулс му се никако не осећа. Један комшија, уплашио се, наравна ствар. И стан променио. Ислио се из оног са улице, и узео сопче у дну дворишта. Ни панталоне више не носи испеглане, а већ ципеле, зна се, с кружицама на ћоконима и са штиклама као низбрдица. Жао писцу, Боже, све му се душа цепка као ситна дрвца за потпалу. Не може да прође поред комшије, а да не засузи. Не плаче аутор. Него душа. Аутор је иначе мушкарац као челик, никад у животу није заплакао на очи, изузев само неколико пута кад је случајно добио неке батине. Ето само због те своје сличаве душе писац је почeo да се прави да више не види комшију у пролазу. Због тога. Зато што нема марамицу за душу.

Дошао једном после те уредбе комшија до аутора сличаве душе. Све шмркће и не зна шта ће с рукама. А већ зна се у чemu је ствар кад се шмркће и не зна шта ће се с рукама. Тада се нешто хоће. А како је сваки почетак тежак, онда мора да се шмркће.

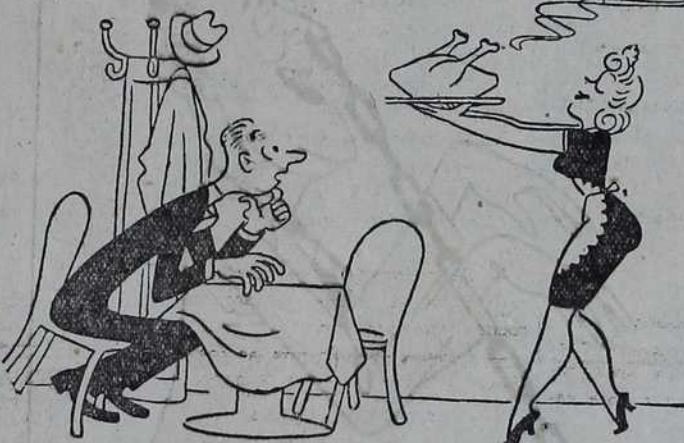
— Ја... почeo комшија, овај!... Ех, то „овај“. Када само не би постојало то „овај“. Али оно постоји. И толико је изразито, да свако, коме је упућено, одмах зна у чemu је ствар. И писац је разуме се, разумео; али и он се прави блесав, као што би и свако други у том случају са тој „овај“; тојест није разумео.

— Овај... наставио је комшија, зар не... ми смо увек били добри пријатељи!

— Овај, јесмо! Само онај!... Писац је почeo да шеврда-

Али ништа није помагало. Морао је да се издужи за пола цигарете; што је данас неочекивао доказ великог пријатељства и похртвовања. Аутор је на то заobilaznim путем скренуо пажњу комшији, изразивши наду да то и није морао да му говори; и уједно изјаснивши се да жури, има после.

Писац сматра да је уредба о аматеризму у нашем фудбалу највише погодила њега, иако никад није ћидну лопту. Једаред је само покушао, али му се, ћаво један, провукла кроз мало криве ноге. Дакле писац сматра да је он највише погођен, тако рећи прва жртва, пола цигарете. А башка што ће сад сваки дан долазити комшија. Бивши професионалац, и биће: „Остави мало да пушим!“ Но то још није ништа. Имаће аутор и веће издатке. На пример, мораће да се сели у други крај Београда. Или он или комшија.



Погодите шта се овом господину више свиђа: дама или печенеје?

БОГАТИ МЛАДЕНЦИ

— Још никад нисам видео такво богатство на венчању.

— Ко се венчао? Неки познати богаташ?

— Не, већ један познат сељак.. Али млада је имала усне као рубин, очи као сафир, зube као бисер, а косу као злато. Младожења је имао браду као сребро, а нос као бакар.

ПАСОШ У АФРИЦИ

Чиновник: — Коса црна, очи црне, кожа црна, лице правилно, без особитих знакова...

НЕМОДЕРНО ОДЕВЕНА

Жена: Ти ме не волиш више?

Муж: Али како долазиш на ту мисао!

Жена: Овако немодерно одевена жена муж не може више во-

ИГРАМ ПЕВАМ, ЛАКО МИ ЈЕ!
Играј певам, лако ми је...
Нико, не зна како ми је.
Пара имам, свега имам,
Али опет танко цимам.
Друга муха мене кљује,
Сваки Србин сад трује.

ДЕФИНИЦИЈА И ПРИМЕР

Професор: Анониман је човек онај који не жели да му се зна име... Ко се то тамо смеје?

Глас из скамије: Један анониман човек!

НОВАЦ...

— Како је у браку?

— Страшно, брате! Кад дођем увече кући, жена тражи новац; кад пођем ујутру, — опет тражи новац; кад се вратим из канцеларије — новац, кад пођем у канцеларију — иста песма: Новац... новац... новац...

— Па добро, шта она ради с толиким новцем!

— Богами, не знам. Још никад јој нисам дао ни пребијене паре.

НЕ ВИЂАЈУ СЕ

Хумана дама: Имате ли кога са родбине?

Слепи просјак: Имам брата, који је такође слеп, али се ретко виђамо.

ЧУПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ВУК И СИМА МИЛУТИНОВИЋ

Сима Милутиновић замоли из Лайпцига Вука Карапића да му нађе нешто помоћи и какво место. Вук се заузео те Симу Кнез Милош назначи за свога секретара и да му новаца колико му је требало за додлазак. Сима прими новаце, пође у Крагујевац и оде — на Цетиње, те место Кнезу Милошу постане секретар владици Петру I.

Чувши све то, Вук се запрећасти, па рече, мало после:

— О, Мажн гот! Знао сам је да је Симо луд до пола! Али кад му прије полуђе и друга половина?

ЂУРА ЈАКШИЋ

Године 1865 бејаше Ђура Јакшић у крагујевачкој гимназији учитељ цртња. Колега му је поред осталих био и познати професор математике Р. П., ваљан наставник и пријатељ ћачки, али особењак у животу.

Потстакнут од неколико младих весељака, Ђура се једном лати кичице, и уз необичну срећу, изради као од шале лик, маркирајући нарочито особине одела којима се интересантни професор одликовао, као што је шешир без пантлике и др. Таква, бојом израђена, слика би изложена у прозору једног од оних дућана којих у крагујевачкој чаршији давно већ нема.

Свет се стаде скупљати у неочекиваном броју: један другога на улици гласно довикуваше, позивајући га да види слику, а веома разговору на рачун измалог лика, који је сваки одмах познао, не би краја.

Нађоше се људи који се сетише да су „таке ствари“, „предвиђене законом“ и салетеше професора да „подигне тужбу“. Овај подлегне утицају својих „пријатеља“, и одиста оптужи Ђуру. Позван да се брани, Ђура сву одбрану сведе у неколико речи:

— Ако је онај човек, кога сам ја нацртао, исти господин професор, онда ја нисам крив: он је он! Ако ли онај човек на изложенју слици није тај господин који ме тужи — онда немам на шта да одговарам!

Ђура је био ослобођен, али је нак скоро премештен из старе пре-

стоница, Крагујевца, у село Саванту, из гимназије у основну школу.

ОШИШАНИ СТЕВАН СРЕМАЦ

У доба кад је Ст. Сремац до-вршавао Велику Школу, бејаше мада да се нико не шиша кратко. Насупрот томе дође Сремац једнога дана у своја друштво пред „Дардани“ и то — ошишан сасвим кратко.

— Море, Стево, шта је то?

— Па... овако је здревије — објашњава он.

— Није истина, то је само у-бражење.

— А после и практичније је додаје Стева.

— Није ни то.

— Осим тога и лепше је — продужује Стева.

— Е, баш то није истина.

Мало после друштво се разиде а за столом остале само он с најинтереснијим другом Божком Гавриловићем.

— Знаш, Божко, — поче сад Сремац — теби ћу, разуме се, да кажем шта је било... Одем да се шишам онако као и сви људи, паметно. Узео мајстор маказе, поче, па онда дозва шегрта да га учи на мојој глави! Гледа шегра па тек узе од мајстора маказе и поче сам да сече. Ухвати један чуперак па — фик! слисти ама се до коже. Спази то мајстор, цикну, ошамари шегрта, па узе да „поправи“. Аљ како ће да поравни друкчије већ да скине сву косу! Мало одовуд, мало одонуд — тек ја остало ћелавко Марија Фаркаш кад јој спадне барока. Грдио сам — али — доцкан. Мајстор ми онда рече, ради утехе, да је овако здравија, практичније и лепше. Зато сам мало пре и ја пробао да те његове идеје популаришем, али ми се, ето видиш не прима...

ДИМИТРИЈЕ ФРУШИЋ

Родољубиви Димитрије Фрушић, један од двојица основалаца Српских Новина у Бечу, живљаше по том у Трсту као лекар у највећем поштовању. Упитан једном што је оставио новинарски посао, рече:

— Само сам методу променио; лечио сам и онда и сада: пре душу, а сада тело — у оба случаја незнанье!

Како — маш — Ђерница зашиља...

НЊИГОВОЋУ

